

бързо се изпоти и пакъ весело рече:

— Дай ми ти сега да ямъ, че усъщамъ гладъ голъмъ.

Подиръ месецъ предъ чифлика спрѣ бащата и извика:

— Какъ си, какъ си, сине мой?

— Добре, тате, не се бой!

— Е, кажи сега видѣ ли, какъ се хлѣба съ трудъ печели?

— Видѣхъ, видѣхъ тате, хей, тежко нѣщо било, брей!

Но излѣзе тамъ изъ кѣщи бай Илия и се мръщи.

— Да видѣ, добре видѣ, цѣлъ день дрѣме и яде!

И разказа на бащата на сина за хитрината.

— Не ми трѣбва тозъ лентяй, ти на друго го дай!

Клетиятъ баща отъ срамъ на сина си зле се скара и отведе го оттамъ надалечъ, при градинаря.

— Слушай, Димо, дрѣжъ го тукъ, да копай и сади лукъ! Искамъ само зарадъ менъ да минава всѣки день съсь мотика въвъ рѣжка, баремъ по една леха.

Туй зарѣча му бащата и си трѣгна презъ полята.

Викна тогазъ градинаря, силно, сякашъ му се скара:

— Почвай вече да копашъ, щомъ да лапашъ много знаешъ!

Тошко само се ухили.

— Трѣгвамъ вече, рѣчо мили!

И съ мотика въвъ рѣжката, той премина презъ лехата.

— А сега ми дай да ямъ, че усъщамъ гладъ голъмъ! Що се чудишъ, бре човѣче, нали татко така рече: щомъ премина презъ лехата съсь мотика въвъ рѣжката, мога и да ямъ тогазъ и да си почивамъ азъ.

Димо цѣлъ се ококори. Но що можеше да стори? Нали тѣй се

обеща на добрия му баща? И на Тошко да яде трѣбваше той да даде. И пакъ веселъ си е Тошко, лапа гълта той по множко. Цѣлъ день пакъ се излежава, и тѣй месецътъ минава. А на трийсетия день иде татко му засмѣнъ.

— Какъ си днеска, сине мой?

— Пакъ добре съмъ, не се бой.

— Най-подиръ и ти видѣ ли, какъ се съ мѣжа хлѣбъ печели?

— Видѣхъ, видѣхъ тате, хей, тежко нѣщо било, брей!

Но щомъ чу го градинаря, на бащата той се скара. И бащата пакъ разбра, че синътъ ги изигра. Върна го въвъ кѣщи той, мисли, пѣшка, Боже мой, що да стори, шо да прави, та сина си да поправи?

Чу за неговия синъ, най-подиръ мѣдрецъ единъ. И имъ рече единъ день:

— Ела, Тошко, ти при менъ! Нищо нѣма да работишъ, да се трудишъ и се потишъ. Ще ядешъ каквото щешъ. Яжъ, играй, лежи и пѣй, цѣлъ животъ си тѣй живѣй! Тѣй ще бѣдешъ като въ рай. Само едно нѣщо знай. Имамъ азъ една тояга, шо въвъ всичко ми помага. И написахъ азъ на нея, хей тѣй за да се посмѣя: ВСѢКО НѢЩО ИМА КРАЙ!

Та ти сега обещай, щомъ съсь тазъ тояга азъ те докосна въ нѣкой часъ, ти веднага да се спрешъ, все едно дали ядешъ, или викашъ, или пѣшъ, или пѣкъ се сладко смѣшъ. И разбира се, щомъ спрешъ, можешъ друго да подхванешъ, да си правишъ какво щешъ. Ала ако се не спрешъ, отъ тазъ хубава тояга много бой ще изядешъ. Е, съгласенъ ли си съ менъ да живѣшъ отъ тозъ день?

— Съсь такъвъ глупакъ човѣкъ и животътъ ще е лекъ, — хитро